

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądej

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 lutego 2015r.,
w sprawie **K. S.**,
skazanego z art. 279 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 17 czerwca 2014r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 8 stycznia 2014r.,

p o s t a n o w i ł :

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;**
- 3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. J. – Kancelaria Adwokacka kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści dwa i 80/100) zł, zawierającą 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 8 stycznia 2014r. K. S. został uznany za winnego popełnienia, w ramach ciągu przestępstw, czterech kradzieży z włamaniem, za co wymierzono mu karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności; nadto przypisano oskarżonemu popełnienie występku zniszczenia mienia, za co wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 k.k.,

art. 86 § 1 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. orzeczono karę łączną w wysokości 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie – na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. – warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat; nadto orzeczono o obowiązku naprawienia szkody oraz orzeczono o kosztach postępowania.

Apelację od tego wyroku wniósł prokurator. Zarzucił Sądowi pierwszej instancji popełnienie błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na przyjęciu, że wobec oskarżonego istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna, podczas gdy okoliczności zdarzeń, ilość przypisanych czynów zabronionych oraz wcześniejsza karalność oskarżonego za przestępstwa przeciwko mieniu, a także jego dotychczasowa postawa w żaden sposób nie uzasadniają stwierdzenia, że w przyszłości nie będzie łamał prawa, a cele kary zostaną osiągnięte. Wniósł o wymierzenie K. S. orzeczonej kary bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 17 czerwca 2014r. zmieniono wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że uchylono orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności, w pozostałej części utrzymując w mocy ten wyrok; nadto rozstrzygnięto o kosztach postępowania odwoławczego.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca K. S. Podniósł w niej zarzuty:

1. rażącego i mogącego mieć wpływ na treść wyroku naruszenia prawa procesowego – art. 7 k.p.k. – poprzez rażąco wadliwą ocenę dowodów, co w konsekwencji doprowadziło do uznania, że w stosunku do oskarżonego zachodzi negatywna prognoza kryminologiczna;
2. rażącego naruszenia prawa, które miało wpływ na treść wyroku – art. 69 k.k., poprzez błędne niezastosowanie wobec oskarżonego zawieszenia wykonania kary i orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności, pomimo iż istnieją przesłanki do zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania tej kary, polegające na pozytywnej prognozie kryminologicznej, wystarczającej do osiągnięcia celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa;
3. rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu, przez nienależyte nieuwzględnienie pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w O. wniósł o oddalenie kasacji na posiedzeniu, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy K. S. była bezzasadna w stopniu określonym w art. 535 § 3 k.p.k., a zatem na podzielenie zasługiwało stanowisko prokuratora.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, wobec czego charakteryzują ją szczególne wymagania formalne, przewidziane w rozdziale 55 Kodeksu postępowania karnego. Jednym z ograniczeń ustawowych jest zakaz wnoszenia kasacji wyłącznie z powodu niewspółmierności kary – art. 523 § 1 k.p.k. Niniejsza kasacja bez wątplenia tej regulacji nie uwzględniła, czego jaskrawym wyrazem był niedopuszczalny zarzut sformułowany w pkt 3., ale *de facto*, także dwa pierwsze zarzuty. Wobec zmiany wyroku Sądu pierwszej instancji przez Sąd odwoławczy skarżący był uprawniony do wniesienia kasacji – art. 520 § 2 k.p.k., ale zobowiązany był również do uwzględnienia wszystkich jej rygorów, w szczególności wynikających z treści art. 523 § 1 k.p.k.

Przepis ten w zdaniu pierwszym stanowi, że kasacja może być wniesiona z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło mieć ono istotny wpływ na teść orzeczenia.

Podniesione w pierwszych dwóch zarzutach naruszenia prawa w żadnym razie nie spełniły wymagań określonych w art. 523 § 1 k.p.k.

Twierdzenie, że Sąd Okręgowy rażąco naruszył swobodną ocenę dowodów – art. 7 k.p.k. – przez przyjęcie negatywnej prognozy kryminologicznej było całkowicie chybione. Skarżący w ogóle nie wskazał, jakie konkretnie dowody zostały przez Sąd *ad quem* ocenione z rażącym naruszeniem tego przepisu. Cała argumentacja obrońcy zawarta w uzasadnieniu kasacji sprowadziła się do zaprezentowania własnych ocen, że w okolicznościach tej sprawy – jego zdaniem – w odniesieniu do K. S. zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna. Jest to oczywiście ocena diametralnie odmienna od przyjętej przez Sąd odwoławczy, ale dalej przecież pozostaje wyłącznie w kręgu ocen, a nie naruszeń prawa. Obrońca nie wykazał, aby Sąd *ad quem* błędnie powołał jakieś okoliczności, aby w rażąco

dowolny sposób przecenił okoliczności obciążające bądź nie docenił okoliczności łagodzących, aby którakolwiek z przesłanek stanowiących podstawę rozstrzygnięcia nie znajdowała dowodowej podstawy. W takiej sytuacji o „naruszeniu prawa” mowy być nie może. W konsekwencji, zarzut naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 7 k.p.k. (w zakresie wiążącym się ze zmianą wyroku Sądu *a quo*), uznać trzeba za oczywiście bezzasadny. Dodatkowo przekonuje o tym lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym rzeczowo i szczegółowo przedstawiono powody uwzględnienia apelacji prokuratora, a w konsekwencji zmiany wyroku Sądu pierwszej instancji.

Zarzut rażącego naruszenia art. 69 k.k. także ocenić trzeba w kategoriach nieporozumienia. Przepis ten przewiduje „możliwość” warunkowego zawieszenia kary, co oznacza przecieź, że od swobodnej oceny sędziowskiej uzależnione jest pozytywne jego zastosowanie. W istocie zatem, czy sąd zastosuje art. 69 k.k. czy tego nie uczyni – rozstrzygnięciem takim prawa materialnego wyrażonego w tym przepisie naruszyć nie może.

Zarzut trzeci – jak już wskazano powyżej – był niedopuszczalny z mocy samej ustawy – art. 523 § 1 zd. drugie k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 536 k.p.k. Sąd Najwyższy kasacje rozpoznaje w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym – tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k. Żaden z tych wypadków uzasadniających przekroczenie granic zakreślonych kasacją obrońcy K. S. nie wystąpił.

W konsekwencji, wobec oczywistej bezzasadności wszystkich podniesionych w kasacji zarzutów, należało ten nadzwyczajny środek zaskarżenia oddalić w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. skazany został zwolniony od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, a zgodnie z wnioskiem obrońcy z urzędu – zasądzono na jego rzecz zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej.